

Ο άσωτος υιός “επιστρέφει” εν μέσω Τριωδίου

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου (σ.σ. σήμερα) είναι αφιερωμένη στην πολύ διδακτική παραβολή του ασώτου υιού (Λουκ.15,13-32). Η παραβολή ομιλεί για ένα πλούσιο νέο ο οποίος άσωτα κατασπατάλησε την περιουσία του σε χώρα μακρινή και στο τέλος κατάντησε να βόσκει χοίρους. Τότε μετανόησε και επέστρεψε στον πατέρα του, που τον δέχθηκε με άπειρη αγάπη και στοργή.

Ο ευαγγελιστής Λουκάς μας διέσωσε την παραβολή αυτή ως εξής:

«Εἶπε δέ· ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. καὶ διεῖλθεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ’ οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἄσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἥσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ

καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν παίδων ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. ὠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριπον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη». (Λουκ. 15, 11 – 32)

Απόδοση: «Υπήρχε κάποιος πατέρας που είχε δυο γιους. Ο δεύτερος, κάποια στιγμή, ζήτησε το μερίδιο της κληρονομιάς του και ἔφυγε σε μακρινές χώρες, ὅπου σπατάλησε την περιουσία του σε ασωτίες. Τα χρήματα κάποτε τελείωσαν και στην περιοχή ἔπεσε μέγας λιμός. Αναγκάστηκε να γίνει χοιροβοσκός και να προσπαθεῖ να χορτάσει ἀπὸ τις βρωμερές και ευτελεῖς τροφές των χοίρων. Μέσα στη δίνη του θυμήθηκε την αρχοντική ζωή στο πατρικό σπίτι. Θυμήθηκε πως ἀκόμα και οι δούλοι του πατέρα του ζούσαν ἀσύγκριτα καλλίτερη ζωή ἀπὸ τη δική του. Τότε πήρε τη μεγάλη ἀπόφαση να γυρίσει στο σπίτι του και να ζητήσει ἀπὸ τον πατέρα του να τον συγχωρήσει και να τον προσλάβει ως δούλο του. Ὅμως ο στοργικός πατέρας του τον δέχτηκε ως γιο του και τον περιποιήθηκε δεόντως, παρὰ τις διαμαρτυρίες του μεγάλου γιου του, διότι «νεκρὸς ἦν και ἀνέζησε, και ἀπολωλὼς ἦν και εὐρέθη».

Η παραβολή εἶναι ἀνεξάντλητη σε νοήματα, ἀφού, ὅπως λέγεται, ολόκληρο το ἔργο της Θείας Οικονομίας εὐρίσκεται μέσα σ' αὐτή. Το βαθύτερο νόημα της παραβολῆς εἶναι τετραπλό:

- α. Η ἀπελπιστική κατάσταση στην οποία φθάνει ὁ ἀμαρτωλός.
- β. Η ἀνάγκη μετανοίας και τα σωτήρια ἀποτελέσματα της.
- γ. Το μέγεθος της Θείας Εὐσπλαχνίας στην οποία μποροῦν να στηρίζονται και οἱ πλέον ἀμαρτωλοί, ὥστε να μὴ φθάνουν ποτέ στην ἀπελπισία. Κανένα ἀμάρτημα, ὅσο μεγάλο κι ἀν θεωρεῖται, δὲν μπορεῖ να υπερνικήσει τη φιλάνθρωπη γνώμη του Θεοῦ και
- δ. Η ἀποφυγή του αἰσθήματος της αὐτάρκειας του δικαιωμένου, ὅπως θεωροῦσε τον εαυτό του ὁ πρεσβύτερος υἱός.

Εάν λοιπὸν συναισθανθούμε την πραγματική πνευματική μας κατάσταση και με εἰλικρίνεια ομολογήσουμε τα λάθη μας και την κατασπατάληση των ταλάντων πού μας χάρισε ὁ Θεός, θα καταλάβουμε ὅτι αὐτή την Κυριακή ὅλοι μας εορτάζουμε και ὅλοι, κατὰ κάποιο τρόπο, εἴμαστε ἄσωτοι υιοί, ἀπομακρυνθέντες ἀπὸ τον

«Οίκον του Ουρανίου Πατρός μας».

Κοντάκιον

Ἦχος γ'.

Τῆς πατρώας δόξης σου, ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὅν μοι παρέδωκας πλοῦτον· ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου, φωνὴν κραυγάζω· Ἠμαρτον ἐνώπιόν σου, Πάτερ οἰκτίρμον· δέξαι με μετανοοῦντα, καὶ ποιήσόν με, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.

Πηγή:www.saint.gr